

'Defne'yi Beklerken'

Kendi hâlinde ikindilerde yaşama abanmak yerine sadece o ikindiye yaslanmayı seven insanlarla sohbet ediyoruz bazen. Söz ne yapıp ne edip geliyor barışa. **'Yok'** diyor birisi. **'Bu iş olmaz, herkes o kadar ideolojilerle düşünüyor ki... Barış ideolojilerle yapılacak iş değildir; bildik sular da oyalanmak yerine cesaretle esas olana inmek gerekiyor, yani korkulara.'**

Bu korkular öncelikle kendi içimizdeki çatışmalarda, sonra da diğer kişilerle kurduğumuz ilişkilerde kendisini gösteriyor. Umulanın aksine, çok cesur olduğumuz için değil korktuğumuz için duvarlarımız var! Özellikle tekinsiz anlara karşı... Teslim etmek gerekiyor ki ne eğitim sistemimiz ne de hayatın işleyen diğer çarkları bizi bu **'tekinsiz' anlar** konusunda

Aslı Der'den kendi ormanını geçmeyi göze almış bir gencin yalnızlık öyküsü

uyarıyor. Oysa yaşamın en temel ilmeklerinin atıldığı yerler, tam da bu tekinsiz anlar ve bu anlarda göze alabildiğimiz risklerle örülüyor. Bu riskler adım atmanın, korkularla yüzleşmenin de gizilgücünü taşıyor içinde. Yani büyüyecek, korkularımızla yüzleşecek, içimizdeki karanlığı keşfedecek, onunla barışacak, velhasıl yaşamı anlayacaksa ilk etapta bu tekinsiz anları dışlamamız gerekiyor. Kısacası **bildiklerimizle değil, bilmediklerimizle karşılaştığımızda bocalamadan nasıl ayakta durabileceğiz** sorusuyla. Tıpkı fantastik bir kurguda kahramanın karşısına çıkan karanlık bir orman gibi düşünelim bunu. Büyümek içinse o ormandan geçmemiz gerekiyor! **Kendi içimizdeki barışı bulmanın en ideal yolu bu.** Bunu bulursak gerisi de kendiliğinden gelir diye düşünenlerdenim.

Gerçek karşılaşmalar

Defne'yi Beklerken'i bu duygularla okudum. **Aslı Der'**in Güneşli Kitaplığı'ndan çıkan, hem gençlerin hem de yetişkinlerin kendi dünyalarına dair pek çok noktayı bulabilecekleri yepyeni kitabını. Öykü, kendi ormanını geçmeyi göze almış bir gencin yalnızlık öyküsünü anlatıyor bize. Büyümenin zorlu yollarını ve kendisi gibi büyümeye çalışan diğer insanların sancılarını yalın bir dille paylaşıyor bizlerle. Bu sancıların şifreleri çözüldüğünde ezberlerle yaşamın devamlılığının mümkün olamayacağını, ezberleri bertaraf etmenin yolununsa gerçek karşılaşmalardan geçtiğini fısıldıyor bizlere yazar.

Gerçek karşılaşmalar ve gerçek buluşmalar... Bunun için savrulmayı göze alıyor kahramanımız. Kendisine sağırlanmış bir dünyanın onu duymasını ummadan önce, makul bir cesaretle o dünyaya kulak kabartıyor. Peki bunu yaparken yeterince dürüst olabiliyor mu 'kendine'? Başlangıçta olmasa da zamanla bunun gerçekleşeceğine ve hemen her şeyin özünde yatanın da bu olduğuna karar veriyor. Kendine ve yaşama karşı dürüst olmaya.

Belki bu yüzden kendi karanlık ormanından sağ salım çıkmayı da başarabiliyor bizim Defne Hanım. Darısı akıllı 'adam' Barış Bey'in başına diyelim.